

samtlige Købstadkredses Fattigudgifter kun 11,3 pCt., medens Landdistrikternes, Landkommunernes Fattigudgifter i Forhold til disse samlede kommunale Udgifter udgøre 31,1 pCt. Deri ligger det, at jeg mener, at man maa fastholde en Fordeling paa de 3 Grundlag, som jeg har tilladt mig at nævne.

Naar saa Beløbene ere fordelte til Amtsraadskredsene, saa vil det være ganske simpelt, saa skulle Amtsraadene vælge hvert et Udvalg af en lovbestemt Størrelse enten ud af deres egen Midte eller paa anden Maade, som de selv bestemme, med delegerede fra de i Amtsraadskredsene liggende Købstæder. Disse Udvalg træde sammen og udskrive, reparerer paa samtlige Kommuner i Amtsraadskredsene en Kvotadel af det af Staten modtagne Beløb, hvis Størrelse nærmere bestemmes ved Lov, en Kvotadel, som kan fordeles ganske simpelt efter Landkommunallovens § 50, hvis man ønsker dette, men som ogsaa kan fordeles efter de samme Regler, efter hvilke Staten fordele mellem Amtsraadskommunerne, kun i omvendt Orden med Hensyn til det tredje Punkt, hvor naturligvis de Amtsraadskredse, der have de største Fattigudgifter i Forhold til samtlige Udgifter og i Forhold til Folketallet, skulle have det meste, medens selvfølgelig de Sognkommuner, der have de største Fattigudgifter i Forhold til samtlige Udgifter og i Forhold til Folketallet, skulle betale mindst. Men det maa hver enkelt Amtsraad være i Stand til i Henhold til Landkommunalloven at ordne delvis efter Støn.

Naar saa hele Beløbet er samlet, Statens Bidrag og Kommunens Bidrag, skal det samme Udvalg fordele eller reparerer det eller, om man vil, godskrive hver enkelt Kommune i Amtsraadskredsen inklusive Købstæderne for det Beløb, der i Henhold til Beregningen paa det angivne Grundlag for Fordelingen af Statsbidraget tilkommer hver enkelt Kommune saa vel Købstad- som Landkommuner. Og til dette Udvalg indsendes samtlige Andragender fra enhver, der er forsørgelsesberettiget i den paagældende Kommune, og som anser sig berettiget til at kræve Bidrag i Henhold til Alderdomsforsørgelsesloven. Disse Andragender, der selvfølgelig maa indsendes gennem de kommunale Raad, udfærdiges i skematisk Form og have den kommunale Bestyrelses Attest eller en Udtalelse fra den, bedømmes saa af det samme Udvalg ligeledes ud fra aldeles bestemte Principper, hvor jeg vil sætte som Nr. 1: Værdien af den Medgørelse, som den paagældende Ansøger kan give om, hvad han har gjort for at fremme sin egen Selvhjælp.

Det skal staa enhver frit for at sige: paa den eller den Maade har jeg sørget for at hjælpe mig selv, og en anden skal kunne sige noget ganske andet, begge Dele skulle kunne godkendes. Jeg tror nemlig ikke, det gaar an at skematizere paa det Punkt; jeg tror, man gør Uret mod den fattige, naar man vil opstille bestemte Regler for alle, selv om man vil være saa moderat, som den ærede Minister har anført i sit Fattiglovsforslag, hvor han jo kun kræver, at vedkommende skal have været Medlem i visse Aar af en Sygekasse. Selv dette tror jeg ikke, man har Ret til at forlange gennemgaende, fordi der — det vide vi jo alle, der kende lidt til fattige og Fattigforsørgelse — desværre gives Folk saa fattige, at de ikke en Gang have Raad til at udrede det lille Beløb, som er nødvendigt for at være Medlem af en Sygekasse. Man kommer til Uretfærdigheder, hvis man opstiller skematisk bestemte Regler, idet det vil være ganske urimeligt, om man f. Eks. vil forlange det samme af den Mand, der sidder med en stor Flot Børn, maaste en svagelig Hustru, maaste selv mindre stærk, som at en Mand, der er frisk, rask og kraftig og ingen andre har at forsørge end sig selv. Jeg tror derfor ikke, at man kan komme til bestemte Regler i saa Henseende, men jeg tror, det vil være berettiget og gennemførligt, at man fastslaar, at den Maade, hvorpaa den paagældende ifølge sine individuelle Forhold kan godtgøre, at han har gjort sit for at hjælpe sig selv, maa være overladt til hver især selv at bestemme, men at Kravet om Selvhjælpsprincippets Opretholdelse maa fyldestgøres, og dette maa først og fremmest komme i Betragtning ved Bedømmelsen af hvert enkelt Andragende. — Ja, saa er det klart, at det samme Krav, som altid maa stilles til enhver, der forlanger Støtte af sine Medborgere, nemlig at han skal kunne godtgøre, at han virkelig er i Trang, er noget, man aldrig kommer bort fra. Koster man ved det, kommer man ud i det uvisse, saa kommer man til saadanne Opgavers Løsning, som ere umulige for ethvert Samfund. — At man maa kræve, at den paagældende, naar han vil have Hjælp udenfor det almindelige Fattigvæsen, ikke maa være en berøgtet Person, ikke maa have gjort sig skyldig i Handlinger, som almindeligt anses for vanærende, antager jeg ogsaa er noget, alle kunne være enige om. — Og endelig for det fjerde kammer Alderen i Betragtning. Naar alt for øvrigt staaar lige, er det klart, at den ældste af de fattige skal have Fortrinnet, og der kommer man til den Elasticitet i hele Sy-